

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/200/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2614203928
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2614203928.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudcov: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Slovenská ľudová pomoc, o.z., so sídlom Partizánske, ul. Gen. Svobodu č. 1069/4, IČO: 37 919 725, právne zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Legerský, so sídlom Trenčín, Nám. sv. Anny 15/25, proti žalovaným: 1. RNDr. E. C., bytom A., I. XXX/XX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Tatiana Polková, so sídlom Žilina, Na Priekope 174/13, 2. Mesto Senica, Senica, Štefánikova 1408/56, IČO: 00 309 974, o ochranu dobrej povesti právnickej osoby a iné, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Senica, zo dňa 11.6.2018 č. k. 6C/83/2014-383, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

II. Žalovanej 1. p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie prvou výrokovou vetou rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej 1. náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej súd rozhodne samostatným uznesením a druhou výrokovou vetou, že žalobca je povinný zaplatiť štátu náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej súd rozhodne samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou § 255 ods. 1, § 251, § 252, § 259 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Argumentoval, tým, že: „Dňa 26.05.2010 bola Okresnému súdu Partizánske doručená žaloba, ktorou sa žalobca domáhal ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy. Okresný súd Partizánske dňa 13.08.2010 vec postúpil na ďalšie konanie tunajšiemu súdu. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 6C 83/2014-332 zo dňa 25.11.2015, ktorým žalobu zamietol, žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej v 1.rade náhradu trov konania a žalovanej v 2.rade náhradu trov konania nepriznal. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 25Co 77/2016-370 zo dňa 21.06.2017, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a v časti náhrady trov konania žalovanej v 2.rade potvrdil a v časti náhrady trov konania žalovanej v 1.rade rozsudok zrušil a vrátil súdu prvého stupňa. Odvolací súd súčasne priznal žalovanej v 2.rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná v 1.rade mala vo veci plný úspech, súd jej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. Súd súčasne rozhodol podľa výsledku konania o náhrade trov štátu, ktoré mu vznikli v súvislosti so svedeckým dokazovaním. V konaní súd uznesením č.k. 6C 83/2014-261 zo dňa 08.01.2015 priznal svedkyni RNDr. M. I. svedočné vo výške 15,20 EUR, ktoré jej boli vyplatené z rozpočtových prostriedkov súdu.“.

3. Proti tomuto uzneseniu v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žalovanej

1. ani štátu sa náhrada trov konania nepriznáva a zároveň mu priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej 1., v rozsahu 100%. Ako odvolací dôvod uviedol ten, ktorý vyplýva z § 365 ods. 1 písm. h) CSP a namietal správnosť postupu súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania strán sporu a štátu v tom, že súd prvej inštancie vzhľadom na charakter sporu, jeho osobu a jeho právne postavenie ako občianskeho združenia s charitatívnym a humanitárnym zameraním činnosti sa vôbec nezaoberal možnosťou aplikácie § 257 CSP. Pokiaľ ide o okolnosti týkajúce sa uplatneného nároku vo veci samej, uplatňoval nároky z neoprávneného zásahu do dobrej povesti ako právnickej osoby, ku ktorému malo dôjsť v súvislosti s výkonom charitatívnej a humanitárnej činnosti, realizáciou verejnej finančnej zbierky na pomoc onkologickým pacientom. Tiež je nesporné, že ako občianske združenie vykonávajúce činnosť zameranú na charitatívne a humanitárne ciele bol v konaní v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov oslobodený od súdnych poplatkov. Zároveň je zrejmé, že predmetnou žalobou uplatnil nárok súvisiaci s takouto činnosťou a teda, že tento uplatnil v súvislosti sa takýmto svojím osobitným postavením. Nevykonáva takú činnosť, v ktorej by dosahoval vlastný príjem a zisk a uloženie povinností nahradíť trovy konania žalovanej 1. a štátu, by tak mohlo mať pre neho likvidačné následky. Súhrn týchto skutočností potom podľa neho opodstatňuje aplikáciu § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tejto veci tak, že ich náhrada nebude žalovanej 1. ani štátu priznaná.

4. Žalovaná 1. odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalobcu sa vyjadrila prostredníctvom právneho zastúpenia v tom smere, že odvolaním napadnuté uznesenie považuje za vecne správne, pretože zohľadňuje relevantné zákonné ustanovenia ako i princíp primeranosti a spravodlivosti. Použitie § 257 CSP prichádza do úvahy len vo výnimočných prípadoch, pričom postoj žalobcu k nákladom civilného konania, ktoré vyvolal svojou žalobou svedčí skôr o zneužívaní práva na súdnu ochranu ako i snahu dosiahnuť úspech v súdnom spore pri rešpektovaní práva strany konania, ktorú žalobca zatiahol do súdneho sporu na náhradu výdavkov spojených s jej obranou v civilnom spore. Navyše pokiaľ má žalobca dostatok finančných prostriedkov, aby v súdnom spore, ktorý prehral platil náklady svojmu právnenému zástupcovi je nespravodlivé, aby nezaplatil trovy konania i jej, keďže bola úspešná v civilnom procese v plnom rozsahu.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 357 písm. m) CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto je potrebné napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na obsah preskúmaného rozhodnutia, jeho odôvodnenie a žalobcom uplatnenú odvolaciu argumentáciu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správny skutkový a právny záverom odôvodňujúcim priznanie žalovanej 1. a štátu nároku na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (ods. 1). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ods. 2).

8. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

9. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

10. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 a 2 CSP), ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP).

Zásada úspechu vo veci, ktorá je aj zásadou zodpovednosti za výsledok sporu, charakteristická pre sporové konanie sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli, pričom v zásade musí ísť o trovy, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené a ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Procesný úspech vo veci sa skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. V prípade zamietnutia žaloby žalobcu v celom rozsahu, ako to bolo aj v predmetnej právnej veci, je jednoznačne daný plný úspech vo veci žalovanej 1..

11. Každá strana znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor skončený (§ 252 CSP). Ak je rozhodnutím súdu vyslovené, ktorá strana je v práve, nadobudne táto strana nárok na náhradu trov konania, ktoré na dosiahnutie tohto rozhodnutia vynaložila. Právnym dôvodom tohto nároku je to, že strany, ktoré viedli spor, konajú „na vlastné nebezpečenstvo“ a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Náhrada trov konania je nerozlučne spojená so sporovým konaním a vyplýva z jeho povahy, keď strany sporu stoja proti sebe a je namieste, aby strana, ktorá v spore so svojim nárokom zvíťazila, dostala ňou vynaložené trovy nahradené od protistrany. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Porazenej strane vzniká povinnosť nahradiť trovy konania víťaznej strane.

12. Istou výnimkou v tomto smere je ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Vtedy súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Nakoľko použitie ust. § 257 CSP negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, musí aplikácia tohto ustanovenia zodpovedat' osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočný charakter.

13. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to 1. dôvody hodné osobitného zreteľa a 2. výnimočné okolnosti, ktoré pojmy však bližšie nešpecifikuje, ich výklad ponecháva na súdnu prax. Ustanovenie § 257 CSP však nemožno považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť jeho aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo tejto procesnej situácie. Súd pri aplikácii tohto ustanovenia skúma aj dôvody, ktoré žalobcu viedli k podaniu žaloby, postoj strán v konaní, plnenie si ich procesných povinností. Ustanovenie § 257 CSP teda slúži na to, aby bolo možné postihnúť situácie, kedy je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. Ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok.

14. Odvolací súd po zohľadnení uvedených teoretických východísk dospel k záveru, že v danej veci aplikovať § 257 CSP dôvodné nebolo, pretože neboli dané výnimočné okolnosti veci, ani dôvody hodné osobitného zreteľa.

15. Z obsahu spisu je zrejmé, že podanou žalobou sa žalobca domáhal ochrany pred neoprávneným zásahom do práva na ochranu dobrej povesti. Žaloba žalobcu bola zamietnutá, a to pre chýbajúce právne predpoklady poskytnutia mu ochrany v zmysle § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, konkrétne existencie neoprávnenosti zásahu do jeho dobrej povesti ako právnickej osoby zo strany žalovanej 1., tu potom už bez potreby zaoberania sa i ďalším predpokladom pre úspešnosť žaloby a to či žalobcom tvrdený zásah by bol zároveň i objektívne spôsobilý mu ujmu na dobrej povesti vyvolať.

16. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu, založenou na tom, že by v predmetnej veci mali byť dôvodmi hodnými osobitného zreteľa pre nepriznanie v spore úspešnej žalovanej 1. voči nemu náhrady trov konania jeho postavenie ako združenia s charitatívnym a humanitárnym zameraním. Žalobca, ktorý je právnickou osobou si musí ako ktorýkoľvek iný subjekt práva, navyše v danej veci právne zastúpený, dopredu dobre zvážiť možné právne následky pre prípad neúspechu v spore. Ani skutočnosť, že žalobca bol v konaní oslobodený od platenia súdnych poplatkov

zo zákona, vzhľadom na svoj charakter (záujmové združenie) a predovšetkým tvrdenie, že nemá vlastný príjem a zisk, čím potom uloženie mu povinnosti zaplatiť žalovanej 1. náhradu trov konania by pre neho mohla mať i likvidačný charakter nemôže byť sama o sebe dôvodom na aplikáciu výnimočného § 257 CSP. Pokiaľ ide o tvrdenú nemajetnosť žalobcu, túto žalobca začal pre účely rozhodovania o náhrade trov konania tvrdiť až v predmetnom odvolacom konaní, čím sa zrejme súd prvej inštancie touto okolnosťou pri rozhodovaní o náhrade trov konania nezaoberal, navyše tvrdenia o nemajetnosti ani neboli žalobcom v odvolaní preukázané. Ak by tak i bolo (odvolací súd to nevylučuje), ustanovenie § 257 neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07), jeho použitie neodôvodňuje bez ďalšieho ani fakt, že strana nie je solventná. Toto ustanovenie slúži na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Podľa výsledku konania vo veci samej bola úspešná práve žalovaná, t.j. bola v práve, žalobcu ju zažaloval bezdôvodne, preto jej nezostávalo nič iné, než sa v spore brániť, navyše žalobca od nej požadoval i značnú sumu peňazí titulom ním tvrdenej nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala jej správaním vzniknúť, pričom mu bolo zrejme, že je matkou onkologicky chorého dieťaťa, ktorá choroba vyžaduje nielen nesmiernu psychickú záťaž, ale aj záťaž finančnú, čo muselo byť žalobcovi zrejme vzhľadom na charakter jeho činnosti, preto právne zastúpenie žalovanej 1. v spore sa dalo očakávať a bolo by nespravodlivým práve to, keby tejto úspešnej žalovanej nebola náhrada jej trov priznaná.

17. Odvolací súd nezistil ani iné dôvody hodné osobitného zreteľa, či výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanej 1., a ktoré by boli dané špecifickosťou predmetu konania, procesnou situáciou, či správaním sa niektoej z procesných strán.

18. Z rovnakých dôvodov nebol potom ani dôvod na nepriznanie, resp. zníženie výšky nároku na náhradu trov konania štátu. Tu navyše je potrebné zdôrazniť, že trov štátu v sume 15,20 Eur, zrejme likvidačnou ani byť nemôže.

19. S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, súd prvej inštancie na rozhodnutie o nároku žalovanej 1. ako aj nároku štátu na náhradu trov konania proti v konaní neúspešnému žalobcovi správne aplikoval § 255 ods. 1 CSP, pri nároku na náhradu trov konania štátu aj v spojení s § 259, čo mu podporne umožňoval čl. 4 ods. 2 CSP (analogia legis) a nárok na náhradu trov konania im správne priznal v plnom rozsahu, preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správne potvrdil.

20. V odvolacom konaní mala plný úspech žalovaná 1., preto v zmysle § 255 CSP v spojení s § 396 CSP, keď dôvody na aplikáciu § 257 CSP zistené neboli, i pre daný prípad vychádzajúc z uvedeného v ods. 10 až 17 tohto odôvodnenia, žalovanej 1. vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi.

21. Odvolací súd preto žalovanej 1. priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).